

Milivoj Vodopija, student

BOG KAO ŽIVOTNA STVARNOST I VJERA KAO PUT SAMOOSTVARIVANJA

»Palma« je među zagrebačkim studentima popularna. Tako mi nazivamo Hrvatsko narodno svetište Srca Isusova s isusovačkom rezidencijom i katehetskima prostorijama u Palmotićevoj ulici.

Najveći broj studenata skuplja se nedjeljom u 11 sati na akademsku misu i propovijed.

U toku tjedna skupljamo se po radnim skupinama. Sa studentima prve godine p. Vlado Horvat obrađuje temu *Uvod u religioznost i kršćanstvo*, a sa studentima starijih godina temu *Egzistencija kršćanina*. P. Josip Čurić obrađuje sa studentima čiste filozofije temu *Kršćanstvo i filozofija*, a p. Josip Weisgerber vodi filozofsko-teološki cirkul. Asketsku skupinu djevojaka vodi p. Drago Hartly. Veliki zbor, koji pjeva pod akademskom misom, a sačinjavaju ga uglavnom studenti, ima svakog tjedna sastanak i svakog mjeseca duhovnu obnovu sa svojim duhovnikom p. V. Horvatom.

Da bi se studenti raznih skupina upoznali, povezali i ostvarili bratsku zajednicu, subotom je uvedena agapa.

U katehetskima prostorijama u dvorišnoj zgradi omogućena nam je i rekreacija (kuglana, stolni tenis, šah, društvene igre), a u čitaonici se upravo uređuje biblioteka.

Želio bih iznijeti nekoliko misli iz predavanja i diskusije o egzistenciji kršćanina, onako kako sam ih osobno doživio.

Od Božjeg plana, koji je razvoj svega života, pa i čovjeka do potpunog savršenstva, mi vidimo tek mali fragment, a to je ovaj svijet oko nas, onakav kakav jest, nesavršen. A kako ne znamo da je to nesavršenstvo tek jedna stepenica puta prema savršenstvu, padamo u beznadnost u očaj, pa i na Boga gledamo nekako s nepovjerenjem, ne razumijevajući Njegove zakone Ljubavi i Pravde.

Bog je u svakom od nas. I radost, i ljubav, i smirenje, i sve ono za čim neprestano težimo i što ne znajući uzalud tražimo u vanjskim stvarima, nalazi se u nama samima. Beskrajna radost bez ijedne sjenke i jasna spoznaja bez trunke sumnje, to je Bog koji je u nama. Pročistimo li svoje srce i svoj razum tako da budu kao čisto staklo, Božja svjetlost zasjat će tada u našoj duši i očitovati se u našem životu.

Kako je žalosno ako čovjek živi odvojen od Boga, a još žalosnije ako misli da vjeruje, a njegov Bog je tek rezultat odgoja i tradicije ili puka logička nužnost u objašnjavanju svijeta. Moramo priznati da za gotovo svakog od nas Bog, ako i jest nešto više od ovog, zacijelo nije mnogo više. A zašto? Zar je ono najdivnije, prijateljstvo s Bogom, rezervirano samo za neke posebno odabrane svece? Ni govora! I najveći sveci bili su ljudi kao i mi, s tom razlikom što su dan za danom, ustrajnim naporom koračali putem što vodi k Bogu. Za razliku od njih, mi stojimo ondje gdje jesmo i ne misleći na to da je naša svrha napredak i usavršavanje.

Božja priroda nije statičnost. Ona je neprestano stvaranje. A mi, želimo li se približiti Bogu, moramo prožeti svoju narav duhom neprestanog samoostvarivanja. To je put k Bogu, to je Vjera. Što, dakle, znači vjera i što to znači »živjeti po vjeri«? Ako Boga shvaćamo kao nekoga izvan nas, kao neko visoko biće, koje nas promatra iz nekog dalekog neba, onda je dovoljno reći: »vjerujem u tebe, poslušni smo ti« i biti zadovoljni, nadajući se obećanoj nagradi. To je logika mlakog kršćanstva, i u kritičnim trenucima života, kad čovjekova vjera polaže svoj ispit. Takva vjera redovito pada jer čovjek nije u stanju da iz nje crpi svoju životnu snagu. Međutim, ako je Bog u nama, i to onaj najljepši, najjistinskiji, najdublji našega bića, onda Vjera nije i ne može biti stvar nekog priznanja ili obećanja, nego neprestanog ostvarivanja. Čovjekova intuitivna težnja za savršenom srećom, mirom, ispunjenjem, i nije drugo nego Božji zov u nama, daleki bljesak naše istinske prirode. Odazvati se tom pozivu, živjeti po takvoj Vjeri znači svjesno razvijati samoga sebe, pročišćavati se i izgrađivati, i svakim danom bivati sve sličniji, sve bliži idealu savršenstva, Kristu, koji je u svima nama.

I konačno, shvaćajući našu vjeru u takvom, stvaralačkom smislu pretpostavimo da smo odlučili krenuti putem samoostvarenja. Što nam je tada činiti, koji je naš naredni korak?

Konkretno se na to pitanje ne može odgovoriti. Svatko će, ovisno o svojoj naravi i o životnim okolnostima u kojima se nalazi, sam najbolje uvidjeti što je ono što treba da čini.

Put vjere kao samoostvarenja ima, naime, dva aspekta — vanjski i unutarnji. Evo u čemu se sastoji svaki od njih! Vanjski lik vjere je naša djelatnost, naš odnos prema svijetu i prema ljudima oko nas. Savršenstvo tog odnosa znači — svaki i najmanji posao činiti što bolje možemo, onako kako bi ga činili kad bismo znali da će sam Krist doći da pogleda. Posebnu pažnju treba obratiti na djela pomaganja. Svaku priliku da nekom pomognemo treba prihvatiti svim srcem, upravo onako

kao da nas je sam Krist zamolio da to za njega učinimo. Ne postoji tako mala stvar koju ne bismo mogli učiniti »u Njegovo ime«.

Ostvarimo li to potpuno, tada smo ostvarili savršenstvo vanjskog aspekta Vjere. Unutarnji aspekt odnosi se na nas same, na našu nutrinu. Prvi korak u tom pogledu jest vladanje svojim mislima i osjećajima. Nijedna misao koja ne bi mogla biti i Kristova misao, nijedan osjećaj koji ne bi mogao izvirati iz Njegova srca, nisu dostojni da budu ni u nama.

Pogledajmo sebe u svjetlu tih ideala i vidjet ćemo koliko smo daleko od njih. A upravo toliko daleko smo i od Kristove blizine i od Božjeg prijateljstva, od unutarnje radosti i mira za kojim težimo. Ali, znajmo i to da nam svaki iskreni napor da se približimo tom idealu, ma kako daleko bili od njega, donosi blagoslov iznad svake zasluge i očekivanja. Evanđelje po Luki veli nam: »Dok je još bio daleko, opazi ga njegov otac i sažali mu se te poleti, pade mu oko vrata i izljubi ga.« Doživjeti nutarnju stvarnost tih evanđeoskih riječi leži u mogućnosti svakog od nas. Taj doživljaj predstavlja zoru novog dana, čije sunce, kad jednom zasja, više nikad ne zalazi. To je buđenje svijesti o onoj stvarnosti koju zovemo Bog, a koju je i Buda tako lijepo izrazio rekavši o njoj da je »svjetlo koje nadilazi sve za čim smo ikad težili, što smo ikad molili, i ono traje uvijek i uvijek.«